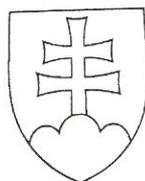

RILAN IAN

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, I. posch. 155, 814 09 Bratislava 1	
31-01-2012	
Podanie číslo: 508	Prílohy: 1
Prílohy číslo: 508	Prílohy: 1

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 06.02.2012
a vykonateľnosť dňa 08.03.2012
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 09.03.2012

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci navrhovateľky: **MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r.o.**, Bratislavská 1/a, Bratislava, zastúpená spoločnosťou **ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o.**, Trnavská 11, Bratislava, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/39/2011 zo dňa 07. júna 2011, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/39/2011 zo dňa 07. júna 2011 **zrušuje** podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec jej **vracia** na ďalšie konanie.

Odporkyňa **je povinná** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 313,70 € do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právnej zástupkyne navrhovateľky spoločnosti **ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o.**, Bratislava.

O d ô v o d n e n i e

I.

Odporkyňa rozhodnutím č. RP/39/2011 zo dňa 07.06.2011 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000

Z.z. tým, že v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA dňa 12.02.2011 o cca 10:58 hod. odvysielala reklamný šot na lieky Tantum Verde, pri ktorom nezabezpečila, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2002 Z.z. vo výške 3 320 €.

V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku bola zrealizovaná iba vizuálne, textom na spodnom okraji obrazovky. Text predmetnej výzvy bol uvedený drobnejším písmom, jeho písmena boli bielej farby na tmavom podklade, ktorý bol striedavo zosvetlený. Na miestach, kde boli v pozadí textu obsahujúceho výzvu žlté pastilky (stred a ľavá časť), sa zmenila farba textu na zelenú farbu, text obsahujúci výzvu v tejto časti splýval s pozadím a bol ťažšie čitateľný. Informácia o vlastnostiach liekov Tantum Verde obsahujúca aj výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku bola zobrazená na štyroch riadkoch, v časovom rozmedzí cca 5 – 6 sekúnd. Odporkyňa dospela k záveru, že vzhľadom na krátkosť času, po ktorý bol vyššie uvedený text zobrazený, ako aj na skutočnosť, že na niektorých miestach (v strede a v ľavej časti) textu obsahujúceho výzvu boli v jeho pozadí žlté pastilky, s ktorými splýval text obsahujúci výzvu zelenej farby a vzhľadom na skutočnosť, že text obsahujúci výzvu bol uvedený na štyroch riadkoch, nebolo ani priemerne vnímavému divákovi umožnené prečítať celé znenie textu výzvy. Odporkyňa na základe uvedeného konštatovala, že predmetná výzva nebola jednoznačná a zrozumiteľná.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka v súlade s § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v zákonnej lehote opravný prostriedok, domáhajúca sa zamietnutia rozhodnutia odporkyne č. RP/39/2011 zo dňa 07.06.2011 a vrátenia veci na ďalšie konanie, respektíve pri potvrdení rozhodnutia žiadala o adekvátne zníženie výšky finančnej sankcie. Namietala, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávne posúdeného skutkového a právneho stavu, je nepreskúmateľné vo výrokovvej časti a nepreskúmateľné a neodôvodnené v časti o uložení sankcie.

Navrhovateľka má za to, že požiadavka stanovená v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. bola splnená. Jednoznačnosť bola daná tým, že na obrazovke sa jedenkrát v rozsahu 6 sekúnd objavil vizuálne zdôraznený text s textom poučenia, teda jednoznačne bola divákovi daná vizuálne zrejماً informácia o skutočnosti, ktorú zákon v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ vyžaduje. Táto informácia bola zrozumiteľná, jasná, teda jednoznačná. Zrozumiteľnosť bola daná tým, že sa text poučenia zobrazil vizuálne v dolnej tretine obrazovky, v dostatočnom grafickom rozlíšení od ostatného vizuálneho diania na obrazovke, v rovnakom časovom limite a po dostatočne dlhú dobu. Bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma, písmená boli farebne odlišené. Časový interval zobrazenia textu

poučenia bol v rozsahu cca do 6 sekúnd z celkového času trvania reklamného spotu v dĺžke 30 sekúnd, teda trval minimálne jednu pätinu z celkového rozsahu trvania reklamného spotu.

Ďalej navrhovateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je nepreskúmateľné, pretože výroková časť neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu.

Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie navrhovateľka má za to, že je neprimerane vysoká, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nemá oporu v zákone, nespĺňa funkciu výchovnú ani preventívnu. Ďalej má za to, že samotná výška uloženej sankcie v tomto konaní nie je jednoznačne a nespochybniteľne odôvodnená.

Navrhovateľka uviedla, že odporkyňa v rozmedzí mesiacov 04 až 05/2011 začala správne konania voči vysielateľovi v celkovo 22 prípadoch vysielania reklamných spotov na rôzne lieky a liečivá. Išlo o vysielania reklamných spotov v rozmedzí mesiacov december 2010 a január 2011. Vo všetkých prípadoch odporkyňa udelila vysielateľovi sankciu vo výške 3 320 €, teda v celkovej úhrnnej výške 73 040 €. Voči navrhovateľovi bolo začaté množstvo správnych konaní za údajné porušenie toho istého ustanovenia zákona v rozmedzí maximálne dvojmesačného monitorovaného vysielania a uložená úhrnná sankcia vo výške cca 73 000 €. Takýto spôsob trestania považuje za neprimeraný a v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku, ako aj zákona o vysielaní a retransmisii a má za to, že takáto forma hromadného sankcionovania nespĺňa funkciu výchovnú alebo preventívnu, ale považuje ju za represiu voči vysielateľovi.

III.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku uviedla, že považuje tvrdenia navrhovateľky ohľadne jednoznačnosti a zrozumiteľnosti výzvy za nepresné a zavádzajúce. Navrhovateľka sa snaží navodiť dojem, že len výzva bola na obrazovke zobrazená 6 sekúnd. Zo skutkového stavu je však zrejmé, že v časovom rozsahu cca 5 – 6 sekúnd bol na obrazovke zobrazený text obsahujúci informáciu o vlastnostiach liekov aj text výzvy. V uvedenom časovom rozsahu nie je možné, aby sa priemerne vnímajúci divák v texte zobrazenom v napadnutom reklamnom šote natoľko zorientoval, aby bol schopný zamerať svoju pozornosť na prečítanie si len tej časti zobrazeného textu, ktorá vyzýva diváka, aby si prečítal poučenie o správnom použití lieku. Odhliadnuc od uvedeného, text obsahujúci predmetnú výzvu splýval s pozadím, čo tiež sťažovalo jeho čitateľnosť. Vzhľadom na krátkosť času zobrazenia textu obsahujúceho výzvu, veľkosť písma a celkové grafické spracovanie reklamného šotu na liek Tantum Verde, nebolo umožnené priemerne vnímajúce divákovi, jednoznačne a zrozumiteľne oboznámiť sa s výzvou podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Prečítať text výzvy bolo možné až po zastavení obrazu. Veľkosť písma bola výrazne menšia ako veľkosť všetkých ostatných textov, ktoré sa v reklamnom šote objavili.

Zákonom stanovený rozsah na uloženie sankcie za porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. je zákonodarcom zámerne koncipovaný tak široko, aby bolo odporkyňi umožnené uložiť v prípade opakovaného porušenia identického ustanovenia prísnejšiu sankciu, najmä ak prechádzajúci postih nevedol k náprave. Navrhovateľka bola už v minulosti sankcionovaná za spáchanie skutkovo obdobných správnych deliktov ako v prípade skutku postihnutého napadnutým rozhodnutím. Na základe vykonaného kontrolného monitoringu bolo začatých voči navrhovateľke viacero správnych konaní v súvislosti s možným porušením § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktorých počet zodpovedal množstvu zistených možných porušení zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že pri väčšine týchto správnych konaní odporkyňa skonštatovala, že došlo k porušeniu zákona, prihliadla na túto skutočnosť pri rozhodovaní o výške sankcie. Z ustanovenia § 64 ods. 2 prvá veta zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva odporkyňi povinnosť pri opakovanom porušení predmetného ustanovenia, uložiť vysielateľovi sankciu vo forme pokuty. Pretože v čase rozhodovania v správnom konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bola navrhovateľka už právoplatne sankcionovaná za porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. formou upozornenia na porušenie zákona rozhodnutím č. RL/47/2008 aj formou pokuty rozhodnutiami č. RP/21/2009 a č. RP/30/2009, bola odporkyňa povinná v zmysle § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. uložiť sankciu vo forme pokuty. Odporkyňa pri rozhodovaní o výške sankcií uložených v navrhovateľkou menovaných správnych konaniach, prihliadla okrem iného aj na ich množstvo, a z dôvodov uvedených v odôvodneniach rozhodnutí v týchto správnych konaniach, uložila navrhovateľke sankciu v minimálnej výške.

Z uvedeného dôvodu súhrnná výška sankcií za všetky správne konania (podľa navrhovateľky ide o sumu 73 040 €) nedosahuje ani polovicu hornej hranice zákonom stanovenej sadzby, ktorú umožňuje uložiť zákon č. 308/2000 Z.z. za jedno porušenie predmetného ustanovenia.

Odporkyňa má za to, že v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej má za to, že napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 71/1967 Zb.), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 O.s.p. rozhodnutie odporkyne č. RP/39/2011 zo dňa 07.06.2010 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení

sa s obsahom administratívneho spisu odporkyne, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporkyne na pojednávaní súdu dňa 17. januára 2012 dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne zruší a vec vráti odporkyňi na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: pokutu.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby

na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Navrhovateľka dňa 10.01.2012 predložila súdu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 8SŽ/18,22,23,24/2011 zo dňa 24.11.2011 vo veci MARKÍZA-SLOVAKIA, s.r.o., vs. Rada pre vysielanie a retransmisiu.

K uvedeným rozsudkom na pojednávaní dňa 17.01.2012 poverený pracovník odporkyne uviedol, že rada má výhrady k procesno-právnemu aj hmotno-právnemu posúdeniu veci, pričom ak by sa aj stotožnila s kvalifikáciou správneho deliktu, že ide o pokračujúci správny delikt, tak sa nestotožňuje s procesným postupom, ktorý jej určil najvyšší súd pri ukladaní sankcií, v uvedených veciach. Odporkyňa rozhodla v súlade

so zákonom, pretože neprekročila hornú hranicu zákonného rozpätia. Procesno-právna stránka zásady správneho trestania (analogicky podľa trestného práva) je navrhnutá pre trestanie fyzických osôb v trestnom konaní a preto ju nemožno plne analogicky uplatniť pri trestaní právnických osôb v správnom konaní. Rada ako správny orgán sa od orgánov činných v trestnom konaní odlišuje okrem iného inými procesnými oprávneniami. Medzi tieto rozdiely patrí napr. orgány činné v trestnom konaní zasadať neustále, rada zasadať raz za dva týždne, kým orgány v trestnom konaní majú zákonom stanovené dlhé lehoty na vybavenie vecí, rada musí rozhodnúť v šesťmesačnej subjektívnej lehote.

Trestanie fyzických osôb v trestnom konaní nevykazuje takú vysokú frekvenciu páchania trestných činov, ako je tomu pri páchaní správnych deliktov právnickými osobami. Okrem toho trestné právo pozná inštitút väzby, kedy možno efektívne prerušiť páchanie trestných činov. Právnické osoby však môžu páchať správne delikty kontinuálne. Trestné právo pozná inštitút úhrnného trestu, pričom správny orgán takto úhrnný trest uložiť nemôže. Z uvedených rozdielov je zrejmé, že procesnú stránku trestania, ktorá vyplýva z trestného zákona, ako aj z trestného poriadku, v žiadnom prípade nemožno použiť úplne analogicky ako v trestnom konaní. Vzhľadom na spomenutú možnosť kontinuálneho páchania správnych deliktov právnickými osobami by rada nerobila nič iné, len by jednotlivé delikty spájala do jedného konania, či už by sa jednalo o tzv. pokračovacie delikty alebo o súbeh správnych deliktov (absorbčná zásada). Podstatné podľa názoru odporkyne je dodržať pri správnom trestaní hmotno-právnu stránku správneho trestania pokračovacích správnych deliktov a teda za jednotlivé čiastkové útoky neuložiť trest vyšší ako je horná hranica zákonného rozpätia.

Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“), ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 Odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti, vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch

a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov, ako aj prísnosti postihu delikventa.

V administratívnom trestaní treba rešpektovať Odporúčanie výboru ministrov [Rady Európy (91)] z 13. februára 1991 (relative aux sanctions administratives), podľa ktorého pre ukládanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukládania sankcií trestných s tým, že správny (administratívny) postih protiprávneho konania možno uplatniť len v primeranej lehote.

Keďže administratívne trestanie má aj podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter, treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 50) a analogicky aj z Trestného zákona.

Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračovací delikt. Pri pokračovacom správnom delikte, pri nedostatku špeciálnej úpravy, je potrebné použiť „*analogiae legis*“ § 122 ods. 10 Trestného zákona.

Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t.j. správny orgán uloží za viaceré čiastkové útoky jednu sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračujúci trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplňa znaky toho istého trestného činu sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom páchatel'a v tom význame, že už od počiatku zamýšľal aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky, a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné

realizovanie tohto jediného zámeru. Pokračovanie v trestnom čine pritom vyžaduje aj blízku súvislosť v čase a predmete útoku. Aj keď časovú súvislosť nemožno presne ohraničiť, spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov či mesiacov. Spomenutá časová súvislosť je z objektívneho hľadiska najvýznamnejšia (pozri napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tz 32/2005).

Podľa najvyššieho súdu touto zásadou sa správny orgán pri rozhodovaní a ukladaní sankcií neriadil.

Konajúci správny orgán mal postupovať v súlade s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb., na ktorý odkazuje § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. a pre prípad nedostatku špeciálnej zákonnej úpravy sankcionovanie posúdiť analogicky podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona s tým, že mal zohľadniť špecifiká tohto konania.

Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č.1 zo dňa 6. decembra 2007), ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006), treba prihliadnuť na skutočnosť, že rozhodujúcu interpretáciu príslušných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. a zákona č. 300/2005 Z.z. a vyhodnotenie doteraz zisteného stavu veci vo vzťahu k prejednáwanej veci a preskúmanému rozhodnutiu správneho orgánu stanovil už Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8SŽ/18,22,23,24/2011 zo dňa 24. novembra 2011 a sp. zn. 6SŽ/27,23,19/2011 zo dňa 14. decembra 2011 v právnej veci navrhovateľky MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r.o. a MAC TV, s.r.o., v ktorých išlo o rovnakú skutkovú vec.

Úlohou odporkyne v novom konaní bude prešetriť, či s predmetným porušením zákona súvisia z časového hľadiska aj iné skutky navrhovateľky týkajúce sa porušenia povinnosti vysielateľa podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. a na základe vyššie uvedeného, po došetrení skutkového stavu veci a určení časovej súvislosti skutkov v intenciách ustanovenia § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z., vydá nové rozhodnutie. Zároveň bude potrebné, aby správny orgán zaujal stanovisko k výkladu § 122 ods. 10 trestného zákona používaného v trestnom práve o tom, že ***za pokračovanie v trestnej činnosti sa považuje len činnosť páchaná do oznámenia vznesenia obvinenia*** a to vo vzťahu k správne trestaniu a inštitútu začatia správneho konania (§ 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) a to v tom smere, ***či začatie správneho konania resp. oznámenie o začatí správneho konania, majú za následok koniec plynutia (resp. uplynutie) časového úseku, za ktorý je možné viacero porušení rovnakej povinnosti vysielateľa, označiť ako pokračujúci správny delikt.***

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/39/2011 zo dňa 07.06.2011 zrušil podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby za prevzatie a prípravu veci zo dňa 28.07.2011 a opravný prostriedok zo dňa 01.08.2011 t.j. $2 \times 123,50 \text{ €} = 247 \text{ €}$ podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) a dvakrát režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky v požadovanej výške $2 \times 7,21 \text{ €} = 14,42 \text{ €}$. Celkom boli priznané trovy právneho zastúpenia $247 \text{ €} + 14,42 \text{ €} + 20\% \text{ DPH} = 313,70 \text{ €}$.

Priznanú náhradu trov konania je odporkyňa povinná zaplatiť na účet č.: 2455938053/0200 vedený vo VÚB banka, a.s.,.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie** je prípustný.

V Bratislave dňa 17. januára 2012

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková